

חַת־ת לַשַׁבַּת קוֹדֶשׁ פְּרֻשָׁת מוֹשֶׁה ב' דְּרֹאשׁ חוֹדֶשׁ אֲדָר א' א' אֲדָר א', ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֶי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁבִיעֵי עִם רִשִׁי

ה' אומר לבני ישראל באלו דרכים יקל עליהם לחיות בארץ ישראל.

אם בני ישראל יקימו מצוות, ה' יתן להם הרבה ברכות.

בארץ ישראל לכל האמהות יהיו ילדים, וכלם יחיו חיים טובים וארפיים.

ה' יגרש מפניהם את כל מי שלא אמור לגור בארץ ישראל בעזרת צרעה (סוג של דבורה גדולה) כן שבני ישראל לא יצטרכו להלחם.

אבל אם כלם יעזבו את ארץ ישראל מיד, מי ידאג לשדות ויודא שאין מדי הרבה חיות טורפות? מסבה זו "מעט מעט אגרשנו" ה' ישלח את הגויים טפין טפין, עד שבני ישראל יוכלו לישב את כל חלקי הארץ.

אבל בני ישראל צריכים גם הם לתרום את חלקם, ולא ללמד מהגויים שעובדים עבודה זרה.

- התורה חוזרת ומפרטת עוד על מתן תורה.

ה' אומר למשה שחלק מהזקנים יוכלו לעלות באפן חלקי להר סיני אבל רק משה יכול לעלות עד למעלה. משה חזר על הכללים וההלכות של המצוות שה' נתן לו קודם.

בני ישראל אמרו, נעשה את כל מה שה' יורה לנו לעשות.

משה כתב את חלקי התורה שפבר התרחשו, בבקר למחרת הוא בנה מזבח והקריב עליו קרבנות כהבטחה לה' שבני ישראל הסכימו לקיים את התורה.

משה עלה להר סיני, אולם הזקנים לא שמעו לו והסתכלו. הם ראו איך ה' היה אתם במצרים ועד כמה ה' שמח שהם יצאו לחרות. (ה' לא העניש את הזקנים באותה עת על כן שהסתכלו, במקום זה ה' המתין עד שהם עברו גברה נוספת והעניש אותם על שני הדברים).

אחרי מתן תורה, ה' אמר למשה לחזור ולעלות על הר סיני למשך ארבעים יום וארבעים לילה כדי לקבל את הלווחות. משה אמר לבני ישראל שהוא יחזור אחרי ארבעים יום, והשאיר את הזקנים באחראיים. בשמשה היה בהר סיני הוא לא היה צריך לאכול או לשתות שום דבר. וה' למד אותו את כל מצוות התורה.

תהלים / יום א' לחדש פרקים א'-ט'

היום מתחילים שוב את התהלים מהתחלה!

פעמים רבות כאשר היו צרות לעם ישראל הרבי דבר על פסוק המופיע באחד מהפרקים של היום: **"מפי עוללים ויונקים יסדת עוז"** – מהפה של הילדים והתינוקות, אנחנו מקבלים את הכח לנצח את האויבים.

הרבי הסביר שמהכח של למוד תורה וקיום מצוות על ידי הילדים, נובע כח העוזר להשמיד את האויב. במיוחד האויבים שרוצים חס ושלוש להציק ליהודים בארץ ישראל או בכל מקום אחר. אל תחשבו שמדבר רק על הילדים הגדולים, המלים של הפסוק מתפונות במיוחד לילדים הקטנים ואפילו לתינוקות! לכן החנוך שלהם כל כך חשוב, כי יש להם כח עצום להגן על עם ישראל!

תניא / לקוטי אמרים פרק כ"ו (א' אדר א' שנה מעברת)

ליהודי יש יצר טוב ויצר רע הנלחמים ביניהם בתוכו באפן תמידי. אנו יודעים שאם מישוהו נלחם, אפלו אם הוא חזק מאוד, אבל אם הוא מתנמנם באמצע, או חולם, השני יוכל לנצחו! אותו דבר במלחמה בין היצר הטוב והיצר הרע. למרות שהיצר הטוב חזק יותר פיון שיש לו עזרה מיחדת מה', אם האדם עצוב או עצל או אטי, יצר הרע יכול חס ושלוש לנצח!

זו הסבה שכל כך חשוב ליהודי להיות תמיד בשמחה! מכיון שכאשר יהודי שמח, הוא מלא בחיות ומשתמש בכח הנוסף שה' נתן לו כדי לנצח את היצר הרע.

אבל לא תמיד כל כך קל להיות בשמחה. לפעמים לא מרגישים טוב, או קרה משהו לקרוב משפחה חס ושלוש, או ירעבים, או כל דבר אחר שיוכל להפריע ולעכב. כאשר קורים דברים מעין אלו, אפשר לחוש עצובים או עצלים. אם כך, כיצד אפשר להיות תמיד בשמחה? התשובה היא שליהודי יש את היכולת לחשב. הוא יכול לחשב על דברים שאיננו יכול לראות ברגע זה. לדגמה - אפשר לחשב על הנשמה, אפלו שאנו רואים רק את הגוף, ואפלו שרואים רק דברים שמפריעים אפשר לחשב על הנשמה (הפנימיות) של אותם דברים.

מהי "הנשמה" של דברים שמתרחשים ובעינינו אינם נראים דברים טובים? כל דבר בא מאת ה'. אבל ישנם דברים המגיעים ממקום עמוק יותר אצל ה' ובזמן הגלות, החלק הנעלה הזה של ה' מסתר. ולכן איננו יכולים לראות מיד כיצד זה טוב, איננו יכולים לראות את ה' בתוכם.

האדמו"ר הזקן אומר לנו שישנו שכר גדול למי שיכול להעריך את הטוב של ה' החבוי מהעין. בשמשים יבוא, נוכל לראות את הרבד העמק יותר של ה'. אנשים שהיו מחברים לחלק זה בגלות, יהיו מחברים אפלו יותר כאשר משיח יבוא.

עם כל זה, היום, אנו מבקשים מה' שנוכל לראות את הרבד העמק של ה' באפן גלוי-

זוהי הברכה לראות את "הטוב הנראה והנגלה".

כדי שליהודי יוכל לנצח במלחמתו על היצר הרע, אסור לו להיות עצל או אטי. רק אם הוא נלהב ושמח הוא יוכל לנצח. עם זאת קיימים דברים שגורמים לאדם לחוש עצבות. אחד מהם זה אם הוא עשה דבר שהוא לא אמור לעשות (במיוחד אם יש לו את הידע עד כמה לא טוב לעבר עברה, כפי

שְׁלֵמָדְנוּ קוֹדֵם בְּתַנְיָא).

דְּבַר זֶה יְכוּל לְגַרֵם לְאָדָם לְחוּשׁ צַעַר רַב וְלְהִתְחַרֵּט עַל כֵּן מְאוּד. אִם הוּא נִמְצָא בְּצַעַר, לֹא יִהְיֶה לוֹ הַכַּח לְהִלָּחֵם בְּיֵצֵר הָרַע שְׁלוֹ. לְכֵן, מְלַמֵּד אוֹתָנוּ הָאֲדָמוֹ"ר הַזֶּקֶן דְּרַךְ בֵּה לֹא נִהְיֶה בְּצַעַר. אָדָם צָרִיךְ לְחַשֵּׁב לְעַצְמוֹ: "ה' שָׁלַח אוֹתִי הִנֵּה לְעוֹלָם כְּדִי לְמַלֵּא שְׁלִיחוֹת. מֵהִי שְׁלִיחוֹתִי? לְהִתְנַהֵּג כְּמוֹ שְׂיִהוּדִי צָרִיךְ לְהִתְנַהֵּג. הַשְּׁלִיחוֹת הַזֹּאת חֲלָה מְדִי רַגַע בְּחַיֵּי. הַמְחַשְׁבָּה עַל מֵה שֶׁעֲשִׂיתִי לֹא טוֹב לֹא תִאֲפָשֵׁר לִי לְקַיֵּם אֶת הַשְּׁלִיחוֹת שֶׁעֲבוּרָה יְרֵדְתִי לְעוֹלָם וְאוֹתָהּ אֲנִי אֲמוֹר לְמַלֵּא כְּעַתָּה. וְלִכֵּן אֵינֶנִּי יְכוּל לְחַשֵּׁב כְּעַתָּה עַל הַדְּבָרִים הַמְצַעְרִים".

אוּלָם מֵה לְגַבֵּי מְצוֹת הַתְּשׁוּבָה? אָדָם צָרִיךְ לְחַשֵּׁב עַל הַעֲבֵרוֹת שֶׁעָבַר כְּדִי שְׂיִוָּכַל לְעַשׂוֹת תְּשׁוּבָה! לְמַטְרָה זֶה יִשְׁנוּ זְמַן מִיַּחַד לְחַשֵּׁב וְלְהִתְבַּוֵּן עַל הַמַּעֲשִׂים שֶׁעָשָׂה וְלְחַזֵּר בְּתְשׁוּבָה, עַל כֵּן יְדַבֵּר הָאֲדָמוֹ"ר הַזֶּקֶן בְּהַמְשָׁךְ. בְּכָל זְמַן אַחֵר, מְחַשְׁבָּה עַל עֲבֵרוֹת שֶׁעָבַרְנוּ זֶה בְּעֵצָם לְשִׁמְעַ לְיֵצֵר הָרַע שֶׁמְנַסֶּה לְגַרֵם לְאָדָם שֶׁלֹא יִמְלֵא אֶת הַשְּׁלִיחוֹת שְׁלוֹ. הוּא רוֹצֵה שֶׁהָאָדָם יִהְיֶה בְּמַצַּב רוּחַ לֹא טוֹב כְּדִי שֶׁלֹא יִרְצֶה לְקַיֵּם אֶת מֵה שֶׁהוּא אֲמוֹר לְעַשׂוֹת.

הַיּוֹם יוֹם / א' אָדָר א'

קוֹדֵם הֶרְבֵּי מְרָאָה לָנוּ מִשֶּׁהוּ בְּתוֹרָה אוֹר כְּדִי שְׂנוּכַל לְלַמֵּד אֶת זֶה בְּאִפְסוֹ הַנְּכוּן: בְּסִפְרֵים יִשְׁנֹן מְלִים מְסוּיָיִמוֹת שְׁכִתּוּבוֹת בְּרָאשֵׁי תְבוּת, לְמִשְׁל ב"ה- בְּרוּךְ ה'. יִשְׁנֹן רָאשֵׁי תְבוּת שֶׁבְּדֶרֶךְ כָּלֵל הַכּוֹנֵה שְׁלֵהֶם הִיא מִשֶּׁהוּ אַחַד, אָבֵל בְּהַיּוֹם יוֹם שֶׁל הַיּוֹם הֶרְבֵּי אוֹמַר לָנוּ עַל פְּעַם אַחַת בְּתוֹרָה אוֹר שְׁאוֹתָם רָאשֵׁי תְבוּת הֵם עָבוּר מְלִים שׁוֹנוֹת (בְּדֶרֶךְ כָּלֵל בַּפ"ע - בְּפִנֵּי עַצְמוֹ, אָבֵל כֵּאֵן בְּמָקוֹם שָׁבוּ הוּא מְדַבֵּר עַל מְסִירוֹת נִפְשׁ, הַכּוֹנֵה בְּפִנֵּימִיּוֹת עַצְמוֹ).

יִשְׁנוּ פֶּרֶק אוֹתוֹ אֲמָרִים בְּרָאשׁ חוֹדֵשׁ בְּתַפְלָה שֶׁנִּקְרָא "בְּרַכֵּי נִפְשֵׁי". אֲנַחְנוּ מְבָרְכִים אֶת ה' עַל כָּל הַדְּבָרִים שֶׁהוּא בְּרָא וְעַל הַדְּבָרִים שֶׁקּוֹרִים מְדִי יוֹם. אַחַד הַדְּבָרִים שֶׁאֲנַחְנוּ אֲמָרִים הוּא שֶׁכְּשֶׁהַשֶּׁמֶשׁ זוֹרַחַת בְּבִקְרָה, הַחַיּוֹת שֶׁמְתַרוֹצְצוֹת כָּל הַלַּיְלָה הוֹלְכוֹת לִישׁוֹן, וְזֶה הַזְּמַן שָׁבוּ בְּנֵי הָאָדָם יוֹצְאִים כְּדִי לְעַשׂוֹת אֶת עֲבוֹדָתָם, עַד הַלַּיְלָה: "יֵצֵא אָדָם לְפַעֵלוֹ וְלְעַבּוֹדָתוֹ עַדִּי עָרֵב".

הֶרְבֵּי מְסִבֵּיר, שֶׁיֵּצֵא אָדָם לְפַעֵלוֹ - לֹא הַכּוֹנֵה רַק לְבַצוּעַ הַעֲבוּדָה שֶׁלְךָ שֶׁעֲלֶיָהּ אַתָּה מְרוּיַח כְּסָף, אֲלֹא הַכּוֹנֵה הִיא שְׁכָל נְשָׁמָה שֶׁבָּאָה לְעוֹלָם הַזֶּה, יֵשׁ לָהּ עֲבוּדָה מִיַּחַד לְבַצֵּעַ- לְהַבִּיא אֶת הָאוֹר שֶׁל הַנְּשָׁמָה וְאֶת הָאוֹר שֶׁל הַתּוֹרָה לְתוֹךְ הָעוֹלָם!

יִשְׁנֶה גַם מִשְׁמַעוֹת עֲמוּקָה יוֹתֵר - כְּשֶׁאָדָם "יוֹצֵא" מֵהָעוֹלָם לְגַן עֵדֵן, הוּא מְקַבֵּל שְׂכָר לְפִי הַעֲבוּדָה שֶׁבַצַּע בְּעוֹלָם הַזֶּה. אִם הוּא לְמַד תּוֹרָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, הוּא לוֹמֵד תּוֹרָה בְּגַן עֵדֵן, אִם הוּא בַצֵּעַ אֶת הַשְּׁלִיחוֹת שְׁלוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה, הוּא עוֹלָה מְעַלָּה מְעַלָּה וְנִעֲשֶׂה מְחַבֵּר לֵה' בְּעַצְמוֹ.

לְכֵן כְּשֶׁאֲנַחְנוּ עוֹשִׂים אֶת תְּפִקִּידְנוּ כֵּאֵן בְּאִפְסוֹ הַנְּכוּן, כְּשֶׁמְשִׁיחַ יְבוֹא יִהְיֶה לָנוּ מְקוֹם מִיַּחַד בְּשׁוֹרוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת, כְּדִי לְלַמֵּד תּוֹרָה עִם הַמְּשִׁיחַ!

סֵפֶר הַמְצוֹת / מְצוֹת עֲשֵׂה רַמ"ד

הַמְצוּהָ הַיּוֹמִית, **מְצוֹת עֲשֵׂה רַמ"ד** הִיא שֶׁעֲלֵינוּ לְקַיֵּם אֶת הַהֲלָכוֹת הַקְּשׁוּרוֹת לְדִינֵי שׁוֹמֵר חֲנָם.

רַמְבַּ"ם / הַלְכוֹת שְׁאֵלָה וּפְקָדוֹן פְּרָקִים ו', ז', ח'

בְּרַמְבַּ"ם הַיּוֹם מְסִימִים אֶת סִדְרַת הַהֲלָכוֹת עַל הַשְּׁאֵלָה וְשִׁמְיָהּ שֶׁל חֲפָצִים עָבוּר אָדָם אַחֵר. **פְּרָק ו'** - לוֹמְדִים עַל שְׁבוּעָה מִיַּחַד שֶׁהַשׁוֹמֵר צָרִיךְ לְהַשְׁבִּיעַ אִם הַחֲפֵץ נִשְׁבַּר אוֹ נִגְנַב כְּשֶׁהוּא שֹׁמֵר

עליו. הוא צריך להשבע שנהג בו כראוי, שמה שאמר שקרה אכן קרה באמת) למשל, "זה התפרק מעצמו", ושהוא- השומר לא השתמש בזה. הוא שמר על החפץ, לא שאל אותו. אם אדם לא רוצה להשבע, אלא מעדיף להחזיר לבעל החפץ, בדרך כלל מאפשרים לו לעשות זאת. אבל אם זה היה חפץ מיחד שאין אפשרות לקנות בדגמתו לדגמה ציור מיחד, גורמים לו להשבע בגלל שחוששים שמה היה מענין בחפץ הזה, ובעל החפץ לא היה מענין למכרו.

הנה דגמה להלכה מענינת המופיעה ב**פירק ז'**. נאמר שראובן בקש משמעון לשמור לו על גביע הקדוש במהלך התקופה שהוא נוסע למחנה קיץ. שמעון לא תכנן לנסע למחנה, ולכן הסכים. באמצע הקיץ, סבתא של שמעון הזמינה אותו לטוס אתה לרבי. מה על שמעון לעשות? הוא לא יכול לקחת את הגביע, כי הוא עלול להאבד או להגנב במסע ארוך כזה, והוא לא יכול לבקש מאדם אחר להשגיח על הגביע- כי ראובן בקש דוקא ממנו לשמור עליו. האם עליו להשאיר בבית עכשו כדי לשמור על גביע הקדוש? שמעון יכול להביא את הגביע לבית הדין והם ימצאו מישהו שיוכל לשמור על הגביע עד שראובן יחזר. **בפירק ח'** לומדים מה קורה אם גנב מגיע להשיב את הדברים שגנב. אם השומר כבר שלם לבעלים, הגנב משלם כפל לשומר, לא לבעלים!

דרכי החסידות / חדש אדר

ישנה הלכה שאם יש לאדם משפט עם גוי, הוא צריך לנסות לדחות אותו עד לחדש אדר, בגלל שישנו מזל מיחד ליהודים בחדש אדר.

הרבי אומר שאותו דבר גם לגבי "המשפט" שיש לנו עם "הגוי" שנמצא בתוכנו:

איזה "גוי" נמצא בתוכנו? היצר הרע כמובן!

בכל יום יש לנו משפט עם היצר הרע שלנו. לדגמה, אם אמא מבקשת מאתנו לטול ידים בבקר, היצר הרע רוצה שאנחנו נאמר שנטלנו אפלו אם לא נטלנו, והיצר הטוב רוצה שנאמר את האמת. אנחנו רוצים לנצח בכל פעם, ובמהלך חדש אדר יש לנו כח מיחד להצליח!